

„MacLean a történelmi
romantikus regények
koronázatlan királynője.”
– *Entertainment Weekly*

A
megérdemelt
szerető

A Hozományvadászok
kíméljenek!
folytatása

fine ●
selection

S A R A H M A C L E A N

*A szerzőtől a kiadó gondozásában
korábban megjelent:*

A csábítás kilenc szabálya-sorozat:

- A CSÁBÍTÁS KILENC SZABÁLYA
- A HÓDÍTÁS TÍZ SZABÁLYA
- TIZENEGY BOTRÁNY EGY HERCEG MEGHÓDÍTÁSÁHOZ

A szerencsejáték szabályai-sorozat:

- HOZOMÁNYVADÁSZOK KÍMÉLJENEK!

A Keményöklű Gazfickók-sorozat:

- A LEPKE ÉS A LÁNG

S A R A H   M A C L E A N

*A
megérdemelt
szerető*

A szerencsejáték szabályai ♦ 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

„— Mondja csak, Lady Philippa. . . Anatómiai tanulmányai során a szeme elé került valaha az orr és az ajkak közötti rész tudományos neve?

Pippa ajka elnyílt, és sürgető késztetést érzett, hogy a férfi felé hajoljon, hogy annak muszáj legyen megérintenie. Suttogva válaszolt.

— *A philtrum.*

— Milyen okos! *A* rómaiak ezt tartották a legerotikusabb testrésznek. — Beszéd közben végigsimított a nő ajkának ívén, inkább ingerlően, szinte hozzá sem érve. — *A* szerelemisten jelének tartották.

A nő lassan, felületesen lélegzett.

— Ezt nem tudtam.

A férfi közelebb hajolt, a kezét elhúzta.

— Fogadni mernék, hogy számos dolog van, amit nem tud az emberi testről.

A férfi nagyon közel volt. . . Inkább lehelte, mintsem mondta a szavakat, amelyek Pippa arcát, fülét cirógatták, amiktől érzelmek árasztották el.

— Szeretnék tanulni — mondta.

— Ez az első leckéje.

Pippa azt akarta, hogy mindent tanítson meg neki.

— Ne hergelje az oroszlánt! — jelentette ki a férfi. Szavai a nő száját cirógatták, amely az ingerlésre szétrnyílt. — Mert akkor nagy valószínűséggel megharapja.”

A szemüveges lányoknak

London
1824 kora tavasza

Vannak előnyei annak, ha az ember másodszülött fiú. Ha létezik egyáltalán kikezddhetetlen társadalmi igazság, akkor az ez: a korhely, gazember vagy szélhámos örökösnek előbb-utóbb jó útra kell térnie. Szabadjára engedheti az indulatait, kitombolhatja magát, és megbotránkozathatja a társadalmat ifonti meg gondolatlanságával, de a jövőjét már kőbe véste az egyik legfinomabb kezű kőműves, és végül úgylis a rangja, a birtoka és a vagyona béklyójában találja magát – a főnemesi rend foglya lesz, a Lordok Házában helyet foglaló felebarátaival együtt.

Nem, a szabadság nem az örökösöket illeti, hanem a többieket. És Jasper Arlesey, Harlow grófjának másodszülött fia tisztában volt ezzel. Azt is tudta, méghozzá a bitófa árnyékában élő bűnöző éleslátásával, hogy bár nem jár neki az örökösi rang, birtok és vagyon, mégis ő a világ legszerencsésebb embere, amiért tizenhét hónappal Owen Elwood Arthur Arlesey, a legidősebb, elsőszülött fiú, Baine vikomtja, a grófság várományosa *után* látta meg a napvilágot.

Baine vállát nyomta az örökös léttel járó jó hírnév és felelősség súlyos terhe. Baine-től függött a nagy múltú harlow-i lordok reményeinek és álmainak beteljesülése. Baine-től követelték meg, hogy megfeleljen a körülötte lévők – a szülők, a főnemesek, a szolgák és mindenki más – elvárásainak.

És a makulátlan, illemtudó, unalmas Baine teljes mértékben megfelelt ezeknek az elvárásoknak.

Hála az égnek!

Éppen ezért *Baine* kísérté el a húgukat az Almack's klubba tett első látogatásakor. Bár eredetileg Jasper vállalta magára a feladatot, és megígérte Laviniának, hogy semmi pénzért nem hagyna ki egy ilyen, a fiatal leány életében fontos eseményt, de az ígéreteit nem lehetett készpénznek venni – és ezzel mindenki tisztában volt –, ezért Baine vette át a kísérő szerepét. Mint mindig, akkor is azt tette, amit elvártak tőle.

Jasper eközben azzal volt elfoglalva, hogy egy vagyont nyerjen London egyik legerkölcstelenebb szerencsejáték-barlangjában, amit aztán a rossz útra tért fiatalabb sarjakhoz méltó módon ünnepelt meg: egy gyönyörű nő ágyában.

Nem csak Baine váltotta be tehát a hozzá fűzött reményeket.

Jasper szája sarka bizalmas mosolyra húzódott, ahogy felidézte, milyen bőséges élvezetben volt része aznap este, de a mosoly rögtön le is hervadt, amikor belehasított az amiatt érzett bánkódás, hogy hátra kellett hagynia a meleg ágyat és a készséges karokat.

Kiakasztotta az Arlesey-ház konyhájába vezető hátsó bejárat kalantyúját, és beosont. Sötétség és csend honolt a helyiségben a csípős márciusi reggel halványszürke derengésében. Elég sötét volt ahhoz, hogy ne látszódjon rendezetlen ruházata, sebtében megkötött kravátlíja és meglazított gallérja alatt a kiszívott nyaka.

Amint az ajtó bezárult mögötte, az ijedt konyhalány felnézett. A kemence előtt guggolt, félig behajolva, hogy felszítsa a tüzet a szakács érkezése előtt. Felállt, és egyik kezét szemrevaló, hamvas kebléhez emelte.

– Halálra rémisztett, uram.

Jasper pajkosan a lányra mosolygott, majd úgy hajolt meg, ami egy udvaroncnak is becsületére vált volna.

– Elnézésedet kérem, kedvesem – mondta eltúlózva, és élvezettel figyelte, ahogy a lány elpirul, megbocsátva neki.

Előrehajolt, épp csak súrolta a lányt, mégis hallotta, amint a másik lélegzete elakad, és látta a nyakán vadul lüktető eret. Felkapott egy kemény kekszet a tányérról, amelyet a lány a konyhai személyzetnek készített oda. A fiú a szükségesnél egy érintésnyivel hosszabb ideig maradt így, és élvezte, hogy a lány reszket a várakozástól.

Természetesen nem nyúlt volna hozzá egy ujjal sem – rég megtanulta már, hogy a személyzet tiltott gyümölcs.

De ez nem akadályozta meg abban, hogy ne tegye egy kicsit a szépet a lánynak.

Imádott minden nőt – alaktól, mérettől és társadalmi helyzettől függetlenül. Bársonyos bőrüket és még bársonyosabb domborulataikat, azt, ahogy hüledeztek, nevetgéltek és sóhajtoztak, ahogy a tehetősebbek szemérmesnek tettették magukat, a kevésbé tehetősek pedig csillogó szemmel, a figyelmére áhítózza csüngtek rajta.

A nők kétségtelenül az Úr legnemesebb teremtményei, és huszonhárom évesen úgy tervezte, hogy élete végéig imádni fogja őket.

Beleharapott az édes kekszbe, és a lányra kacsintott.

– Nem árulod el senkinek, hogy láttál, igaz?

A lány szeme elkerekedett, és azonnal megrázta a fejét.

– N... nem, uram... kegyelmes uram.

Bizony, határozottan voltak előnyei annak, ha az ember másodszülött fiú.

Egy újabb kacsintás és lopott keksz után Jasper kiosont a konyhából a szolgák által használt lépcsőhöz vezető hátsó folyosóra.

– Merre járt?

Feketébe öltözve Stine, az apja ügyintézője lépett elő a sötétből, hosszú, keskeny arcáról vádaskodást és valami sokkal rosszabbat olvasott le. A meglepett Jasper szívverése felgyorsult, de több esze volt annál, mintsem jelét adja ennek. Nem válaszolt Stine-nak. Épp elég rossz volt, hogy válasszal tartozott Stine munkaadójának.

A saját apjának.

A férfinak, aki kevesebb reményt fűzött a legifjabb fiához, mint az összes többi gyermekéhez együttvéve.

A szóban forgó fiú előre-hátra hintázott a sarkán, és gyakorlott modorossággal vigyorgott.

– Stern – szólalt meg vontatottan, jót mulatva azon, hogy az idős férfi megdermedt a helytelen név hallatán. – Korán van még a vadászathoz, nem?

– Ha önről van szó, nem.

Jasper önelégülten mosolygott.

– Milyen igaza van! Inkább későre jár. Meglehetősen kimerítő estém volt, és örülnék, ha nem tenné tönkre... az utóízét. – A férfi vállára csapott, és elfurakodott mellette.

– Az apja látni kívánja.

Jasper hátra sem pillantott.

– Biztosra veszem. De azt is, hogy várhat.

– Nem hiszem, Lord Baine.

Beletelt némi időbe, mire a megszólítás eljutott a füléig. Mire meghallotta a címet. Felfogta a jelentését. Rettegve és hitetlenkedve

megfordult. Gyermeki, megtört hangon szólalt meg, ami alig hatott suttogásnak:

– Minek nevezett?

Stine szeme egy pillanatra résnnyire szűkült. Jasper csak erre a szintre észrevehetetlen mozdulatra emlékezett, amikor később felidézte a rideg, fekete szempárt.

Dühösen felemelte a hangját:

– Kérdeztem valamit!

– Baine-nek nevezett.

Jasper megpördülve az apjával, Harlow grófjával találta szemben magát, aki még mindig magas, erős és konok volt. Még ebben a pillanatban is. Még akkor is, amikor a hagyatéki tervei romba dőltek, és élete csalódásával nézett farkasszemet.

Aki az örökösévé lépett elő.

Jasper levegő után kapkodott, és a szavakat kereste.

Az apja találta meg őket először.

– Neked kellett volna meghalnod.

1. fejezet

Rohamosan fogy a lehetőségek száma és az idő is.

*Az alapos vizsgálódás érdekében módosításokat eszközöltem
a kutatásomban.*

Fitkos Jelentős módosításokat.

***Lady Philippa Marbury tudományos naplója
1831. március 21.; tizenöt nappal az esküvője előtt***

Hét évvel később

A hölgy bolond volt.

A férfi ezt már öt perccel korábban megállapíthatta volna, ha nincs még félálomban, és nem lepődik meg azon, hogy egy fiatal, szőke, szemüveges nőt talált az íróasztalánál ülve, a főkönyvét olvasgatva.

Talán három perccel korábban is megállapíthatta volna, ha a hölgy nem jelenti ki teljes bizonyossággal, hogy elszámolta az F oszlopot, így viszont először döbbenetet érzett a nő bátorsága miatt, és csodálatot a matematikai képességei iránt, és csak utána állapította meg, hogy bolond. Vagy talán fordítva.

És biztosan megállapíthatta volna hatvan másodperccel korábban is, hogy a nő egyértelműen bolond, ha nem azzal lett volna elfoglalva, hogy meglehetősen sietősen magára kapkodja a ruháit. Sokáig úgy tűnt, hogy az ingeről hiányzik egy rendkívül fontos nyílás, amelynek a megtalálása jócskán lekötötte a figyelmét.

De mostanra magához tért, becsukta a (pontosan vezetett) főkönyvet, és (bár nem az alkalomhoz illően, de) fel volt öltözve. A világ-egyetemben helyreállt a rend, és ismét a józan ész vette át az uralmat, még mielőtt a hölgy előadta volna a jövetele okát.

És a kijelentése után beálló csendben Cross rádöbbsent az igazságra.

Kétség sem fért hozzá, hogy Lady Philippa Marbury, Needham és Dolby márkijának lánya, Bourne márki sógornője, egy makulátlan nemes hölgy, igazi holdkóros.

– Elnézését kérem – szólalt meg a férfi, és meglepte, hogy képes udvarias maradni a nő egyértelmű örülete ellenére. – Nem tudom biztosan, hogy jól hallottam-e.

– Biztosra veszem, hogy igen – felelte a hölgy könnyedén, mintha csak az időjárásról csevegne. Nagy, kék szeme felkavaró, bagolyszerű látványt nyújtott a vastag lencsék mögött. – Elképzelhető, hogy megdöbbsentettem, de úgy hiszem, a hallása nagyon is ép.

A nő elindult a férfi felé, átvágott egy tucat könyvkupac és egy Medúza-mellszobor között, amelyet Cross már amúgy is arrébb akart költöztetni. A halványkék szoknya pereme végigsiklott az egyik hosszú kígyó testén, és a bronzon suhogó szövet hangja nem hagyott kétséget a férfiban a nő jelenléte felől.

Nem szabad.

Nem szabad tudomást vennie róla.

Nem fog tudomást venni róla.

Túl sötét volt a szobában. A férfi megmozdult, hogy minél messzebbre kerülve meggyújtsa az ajtó közelében lévő fényforrást. Amikor felpillantott, észrevette, hogy a nő irányt változtatott.

Közelebb jött, csapdába ejtve a férfit a súlyos mahagóniaajtónál, ami váratlanul érte Crosst. Egy pillanatig megfordult a fejében, hogy ki kellene nyitnia az ajtót, hátha a nő kimasírozna rajta, hogy végre magára hagyja, és megkímélje őt a jelenlététől. *Attól, amit képviselt.* Hogy aztán egy határozott mozdulattal becsukhassa mögötte az ajtót, és úgy tehesen, mintha ez a találkozás meg sem történt volna, és tiszta lappal indíthassa a napját.

A férfi belerúgott egy hatalmas abakuszba, és az ébenfa eszköz zörrenése visszarántotta a valóságba.

Megtorpant.

A nő jött tovább.

Cross volt Nagy-Britannia egyik leghatalmasabb embere, London leghírhedtebb szerencsejáték-barlangjának társtulajdonosa, legalább egy fejjel magasabb a nőnél, és meglehetősen rémisztő tudott lenni, ha úgy tartotta kedve.

A hölgy nem az a fajta volt, akire Cross fel szokott figyelni, és nem is az a fajta, aki elvárja, hogy felfigyeljenek rá a férfiak. És egyértelműen nem az a fajta, aki megingatja Cross önuralmát.

Szedd már össze magad, ember!

– Állj!

A nő megtorpant a nyers, védekező szó hallatán. A férfinak nem volt ínyére a dolog. Nem volt ínyére, hogy a fojtott hang arról árulkodott, hogy ez a furcsa teremtés hatást gyakorolt rá.

De hála istennek a hölgynek ez nem tűnt fel. Kíváncsian és lelkesen félrehajtotta a fejét, mint egy kölyökkutya, Cross pedig ellenállt a kísértésnek, hogy alaposan szemügyre vegye.

Nem volt illő megbámulni.

Cross részéről pedig még inkább nem.

– Elismételjem, amit mondtam? – kérdezte a nő, mivel a férfi még mindig hallgatott.

Cross nem válaszolt.

Nem volt szüksége emlékeztetőre. Lady Philippa Marbury kérése alaposan beleégett az emlékezetébe.

Ekkor a nő felemelte az egyik kezét, feltolta az orrán a szemüvegét, és vett egy mély levegőt.

– Megrontásra van szükségem. – Épp olyan egyszerű, rendíthetetlen és nyugodt volt, mint amikor először kimondta ezeket a szavakat.

Megrontásra van szükségem. A férfi figyelte, ahogy a nő ajka formálja a szótagokat, gyengéden kimondja a mássalhangzókat, elidőz a magánhangzóknál, amitől a mondat zavarba ejtő módon megtelt jelentéssel.

Hirtelen rettentő meleg lett az irodában.

– Maga megőrült.

A nő meghökkent, láthatóan váratlanul érte a kijelentés. Remek! Végre nem csak a férfit érték meglepetésként a nap eseményei. Végül a nő megrázta a fejét.

– Szerintem nem.

– Szerintem pedig komolyan mérlegelnie kellene ennek lehetőségét – vetette ellen a férfi. Elfurakodott a nő mellett, hogy növelje a kettejük közötti távolságot, ami meglehetősen nehéz küldetésnek bizonyult a zsúfolt irodában. – Nincs más értelmes magyarázat arra, hogy miért jelenne meg kísérő nélkül London leghírhedtebb szerecsenyjáték-barlangjában a megrontását kérve.

– Nem mintha egy kísérő jelenlétének lenne értelme – mutatott rá a hölgy. – Egy kísérő ezt az egészséget meghiúsította volna.

– Pontosan – jelentette ki a férfi, és átlépte a felhalmozott újságokat. Igyekezett figyelmen kívül hagyni a hölgyet és az őt körbelengő illatot, ami friss ágyneműre és napfényre emlékeztette.

– Ami azt illeti, sokkal nagyobb örültség lett volna, ha kísérelővel érkezem London leghírhedtebb szerencsejáték-barlangjába, nem gondolja? – A nő kinyújtotta a karját, egyik ujjával végigsimított a hatalmas abakuszon. – Gyönyörű! Sokat használja?

A férfi a fekete bogyókkal játszadozó hosszú, hamvas ujja szegezve a tekintetét, és észrevette, hogy a mutatóujj hegye enyhén jobbra dől. Tökéletlen.

Miért nem visel kesztyűt? Hát semmi hétköznapi nincs ebben a nőben?

– Nem.

A nő a férfi felé fordult, rászegezte kíváncsi, kék szemét.

– Nem, nem használja az abakuszt, vagy nem, nem gondolja, hogy kísérelővel érkezni örültség lett volna?

– Mindkettő. Az abakusz nehézkes...

A nő áttolta az egyik nagy golyót a keret egyik oldaláról a másikra.

– Nélküle gyorsabban elvégzi a munkáját?

– Pontosan.

– Ugyanez igaz a gardedámokra is – jelentette ki a nő komolyan.

– Sokkal hatékonyabb vagyok nélkülik.

– Én inkább sokkal veszélyesebbnek mondanám nélkülik.

– Veszélyesnek tekint, Mr. Cross?

– Csak Cross. Hagyjuk az udvarias megszólításokat. És igen, szerintem veszélyt jelent.

A nő nem vette sértésnek.

– Magára? – Elégedettség csendült ki a hangjából.

– Leginkább saját magára, de ha a sógora hírét veszi, hogy itt járt, akkor attól tartok, rám nézve is.

Hiába voltak régóta üzlettársak és barátok, Bourne Cross fejét venné, ha megtudná, hogy Lady Philippa itt járt.

Úgy tűnt, a nő megleégszik a magyarázattal.

– Akkor igyekszem gyorsan elintézni, amiért jöttem.

– Nem bánám, ha inkább gyorsan távozna.

A nő megrázta a fejét, és épp csak annyival emelte meg a hangját, hogy a férfi ne nézze levegőnek. Hogy tudomást vegyen róla.

– Ó, nem. Attól tartok, nem tehetem. Tudja, a tervem rendkívül határozott, és szükségem van a segítségére.

A férfi – hála istennek – odaért az asztalához. Leereszkedett a nyikorgó székre, kinyitotta a főkönyvet, és úgy tett, mintha a számkat nézné végig, mintha a nő jelenléte miatt azok nem váltak volna olvashatatlan, sűrű vonalakká.

– Attól tartok, Lady Philippa, hogy a tervei nem egyeznek az *én* terveimmel. Feleslegesen fáradt ide. – Felpillantott. – Mellesleg hogy jutott ide?

A nő állhatatos tekintete megingott.

– A szokásos módon, úgy hiszem.

– Amint már megállapítottuk, a szokásos mód egy kísérőt is magában foglal, és nem szerepel benne szerencsejáték-barlang.

– Gyalog jöttem.

Csend állt be.

– Gyalog.

– Igen.

– Egyedül.

– Fényes nappal – mondta a nő védekezően.

- Keresztültétált Londonon.
- Nem nagy távolság. Az otthonunk...
- Fél mérföldre van innen a Temze partján.
- Úgy mondja, mintha Skóciában lenne.
- Végigsétált Londonon fényes nappal a Bukott Angyal bejáratához, ahol, feltételezem, bekopogott, és várta, hogy bebocsássák.

A nő összeszorította a száját. A férfi nem engedte, hogy elterelje a figyelmét az apró mozdulat.

- Igen.
- Az utcán, a nyilvánosság szeme láttára.
- *Mayfairben.*

A férfi elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Az utcán, ami a férfiaknak fenntartott legexkluzívabb kluboknak ad otthont Londonban. – Elhallgatott egy pillanatra. – Meglátták?

- Nem tudom megmondani.

Örület!

– Feltételezem, tisztában van vele, hogy hölgyek ilyet nem csinálnak.

Apró ránc jelent meg a nő két szemöldöke között.

– Ostoba szabály, nem gondolja? Mármint, úgy értem, a női nem is két lábon jár... nos... Éva anyánk óta.

Cross életében sok nő megfordult már. Élvezte a társaságukat, a csevegésüket és a kíváncsiságukat. De soha nem találkozott még ilyen furcsa nővel.

– Akárhogy is, 1831-et írunk. Manapság a női nem önhöz hasonló tagjai hintóval járnak. És kerülik a szerencsejáték-barlangokat.

A nő elmosolyodott.

– Nos, én pont nem, mert gyalog jöttem, és most itt vagyok. Egy szerencsejáték-barlangban.

– Ki engedte be?

– Egy férfi. Nagyon készségesnek tűnt, amikor közöltem, ki vagyok.

– Meghiszem azt! Bourne örömmel szedné ízekre az illetőt, ha megtudná, hogy csorba esett az ön jó hírére.

A nőt gondolkodóba ejtették a szavak.

– Ezt nem mérlegeltem. Mindazonáltal engem még sohasem vett senki a védelmébe.

Én megvédehetném.

Ez meg honnan jutott eszébe?

Mindegy.

– Lady Philippa, úgy tűnik, önnek védelmezők egész seregére lenne szüksége. – Cross ismét a főkönyvre fordította a figyelmét. – Sajnos nekem sem időm, sem hajlandóságom nincs ahhoz, hogy e sereg tagja legyek. Bízom benne, hogy egyedül is kitalál.

A nő megindult felé, elengedve a füle mellett a férfi megjegyzését. Cross meglepve felpillantott. Az emberek nem szokták levegőnek nézni.

– Ó, igazán nem szükséges Lady Philippának szólítania! Főleg nem a jövetelem okának fényében. Kérem, szólítson Pippának!

Pippa. Illett hozzá. Sokkal jobban, mint a teljes neve. De a férfinak esze ágában sem volt sem így, sem máshogy szólítani.

– Lady Philippa... – Szándékosan hagyta a levegőben lógni a megszólítást. – Itt az ideje, hogy távozzon.

A nő tett egy lépést a férfi felé, egyik kezét az asztal szélén álló hatalmas földgömbre helyezte. A férfi odanézett, ahol a nő tenyere Britanniára simult, és ellenállt a késztetésnek, hogy kozmikus jelentőséget tulajdonítson a mozdulatnak.

– Attól tartok, nem távozhatok, Mr. Cross. Szükségem van...

A férfi úgy érezte, nem bírja még egyszer hallani a szót a nő szájából.

– Megrontásra, igen. Ezt tisztán és érthetően a tudtomra adta. Ahogy én is az elutasításomat.

– De... nem utasíthat vissza!

A férfi a főkönyvbe pillantott.

– Attól tartok, már megtettem.

A nő nem válaszolt, a férfi pedig a szeme sarkából figyelte az ujjait – a furcsa, tökéletlen ujjakat, amelyek az ébenfa íróasztal szélén táncoltak. Arra várt, hogy megtorpannak. Megállnak. Távoznak.

Amikor felpillantott, a nő őt nézte, kék szeme hatalmasnak tűnt a szemüveglencsék mögött, mintha egész életében arra várt volna, hogy a férfi a szemébe nézzen.

– Önt választottam, Mr. Cross, alapos megfontolás után. Nagyon pontos, részletes és időérzékeny tervem van. Amihez kutatótársra van szükségem. És mint látja, ön lesz az a társ.

Kutatótárs?

Nem érdekel. Nem!

– Milyen kutatás?

A csudába!

A nő kecsesen összekulcsolta a kezét.

– Ön meglehetősen hírnevet szerzett magának, uram.

A férfi megborzongott a szavak hallatán.

– Mindenki magáról beszél. Állítólag szakértő a megrontás terén.

A férfi a fogát csikorgatta. Nem voltak ínyére a nő szavai, ezért érdektelenséget színlelt.

– Valóban?

Pippa vidáman bólintott, és az ujjain vette számba a tételeket olyan sebesen, ahogy sorolta őket.

– Igen. Szerencsejáték, alkohol, ökölvívás és... – Elnémult. – És...

A nő arca lángolt, a férfi pedig azt akarta, hogy a hölgy belegondoljon az utolsó pontba. Hogy megértse az abszurditását. Hogy felhagyjon ezzel az örültséggel.

– És...?

A nő összeszedte és kihúzta magát. A férfi mindenét feltette volna rá, hogy nem fog válaszolni.

De veszített volna.

– És közöszlész. – Halkan ejtette ki a szót, egy határozott kilégzéssel, mintha végül kimondta volna azt, amiért jött.

Ami nem lehetséges. Cross biztosan rosszul hallotta. A teste biztosan tévedésből reagált a nőre.

Mielőtt megkérhette volna, hogy ismételje meg, amit mondott, Pippa megint felsóhajtott, és folytatta:

– Állítólag igazi szakértő ebben. És őszintén szólva, engem ez a téma érdekel.

Csak azért sikerült Crossnak megőriznie a hidegvérét, mert Európa legtehetségesebb játékosaival kártyázott évek óta. Hosszan, alaposan szemügyre vette a nőt.

Nem tűnt holdkórosnak.

Sőt, inkább meglehetősen átlagosnak látszott: átlagos szőke haj, átlagos kék szem, egy hajszálnyival magasabb az átlagnál, de nem annyira, hogy felhívja magára a figyelmet, átlagos női ruhában, amely pontosan a megengedett mennyiségű hibátlan, finom bőrt láttatta.

Nem, egyáltalán semmi sem engedett arra következtetni, hogy Lady Philippa Marbury, Nagy-Britannia egyik legbefolyásosabb főnemesének lánya ne egy tökéletesen átlagos fiatal hölgy lenne.

Semmi, amíg ki nem nyitotta a száját, és olyanokat nem mondott, hogy *a női nem is két lábon jár.*

Meg hogy *közösülés*.

Pippa felsóhajtott.

– Ugye tudja, hogy nagyon megnehezíti a dolgomat?

Mivel jobb nem jutott a férfi eszébe, ezért így szólt:

– Elnézését kérem.

A nő résnyire húzta a szemét.

– Attól tartok, nem hiszem el a bocsánatkérését, Mr. Cross. Ha lehet hinni a hölgyzalonoknak London-szerte, és megnyugtathatom, hogy elég sok van belőlük, akkor ön egy igazi élvhajász.

Isten mentse meg a nőktől és a csípős nyelvűktől!

– Nem szabadna mindent elhinnie, amit a hölgyzalonokban hall.

– Nem is szoktam, de amikor olyan sokszor szóba kerül egy bizonyos úriember, mint ön... akkor hajlamos vagyok elhinni, hogy van egy csipetnyi igazság a pletykákban. Tudja, nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél.

– El sem tudom képzelni, mit hallhatott.

Hazugság. Természetesen tudta.

A nő legyintett.

– Nos, egy része merő sületlenség. Például állítólag le tud vetkőztetni egy hölgyet anélkül, hogy használná a kezét.

– Valóban ezt mondják?

A nő elmosolyodott.

– Ostobaság, tudom. Ezt természetesen nem hiszem el.

– Miért nem?

– Fizikai erő hiánya nélkül egy nyugalomban lévő test nyugalomban marad – magyarázta.

A férfi nem tudott lakatot tenni a szájára.

– A jelen példában a női ruha a nyugalomban lévő test?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen. Az említett tárgyat megmozdító fizikai erő pedig a keze lenne.

Vajon van fogalma a nőnek, hogy milyen csábító képet festett ezzel a pontos, tudományos leírással? A férfi kételkedett ebben.

– Állítólag nagyon tehetséges kezem van.

Pippa meghökkent.

– Ahogy már megállapítottuk, én is így értesültem. De megnyugtathatom, uram, hogy még az ön keze sem tudja meghazudtolni a fizika törvényeit.

Mennyire szerette volna a férfi bebizonyítani az ellenkezőjét!

De a nő már témát is váltott.

– Mindenesetre legyen szó valaki szobalányának a testvéréről, a másik unokatestvérének az ismerőséről, a harmadik ismerősének az unokatestvéréről vagy a szobalány unokatestvéréről... a nők csacsognak, Mr. Cross. Önnek pedig tisztában kellene lennie azzal, hogy nem szégyellnek részleteket kifecsegni. Önről.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Milyen részleteket?

A nő habozott, és ismét elpirult. A férfi megálljt parancsolt az élvezetnek, amely a bájos rózsapír láttán előntötte. Van-e vonzóbb egy botránys gondolatok miatt elpiruló nőnél?

– Azt hallottam, hogy ön az a fajta úriember, aki nagyon jól ért... a szóban forgó aktus... mechanizmusához.

A nő teljes mértékben tárgyilagos volt. Mintha csak az időjárásról beszélgetnének. Fogalma sem volt, mit csinál. Hogy milyen szörnyeteget próbál elcsábítani. Aminek azonban birtokában volt, az a bátorság – az a fajta, amelyik a finom, illemtudó hölgyeket bajba sodorja.

És a férfinak több esze volt annál, mintsem részt vegyen ebben.